

दानियेलको पुस्तक - एक सय एघारौँ

प्रकाशको पुस्तकको पहिलो शापमा अबूबकरको भविष्यसूचक महत्त्वको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-03-02

पहिलो विपत्तिको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासमा, मोहम्मदपछि नेतृत्व ग्रहण गर्ने व्यक्ति अबू बक्र अब्दुल्लाह इब्न अबी कुहाफा, अर्थात् मोहम्मदका ससुरा, थिए। हामी उनलाई अबूबकर भनेर उल्लेख गर्नेछौं। उनी र मोहम्मद दुवैको उल्लेख पहिलो चार पदहरूमा गरिएको छ। अबूबकर मोहम्मदपछिका प्रथम इस्लामी शासक थिए, र इतिहासले उनका सैनिकहरूलाई उनले दिएको एउटा आदेश अभिलेखित गरेको छ, जुन प्रकाश अध्याय ९ को पद ४ मा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। उक्त आदेशले त्यस छाप लगाउने प्रक्रियालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जुन तेस्रो विपत्तिको आगमनसँगै प्रारम्भ भएको थियो, जुन सातौँ तुरही पनि थियो, र जुन तेस्रो स्वर्गदूतको आगमन पनि थियो।

अनि पाँचौँ स्वर्गदूतले तुरही फुके, र मैले स्वर्गबाट पृथ्वीमा खसेको एउटा तारा देखें; अनि उसलाई अतल कुण्डको साँचो दिइयो। अनि उसले अतल कुण्ड खोल्थ्यो; र त्यस कुण्डबाट ठूलो भट्टीको धुवाँझैँ धुवाँ उठ्यो; अनि त्यस कुण्डको धुवाँको कारण सूर्य र आकाश अन्धकारमय भए। अनि त्यस धुवाँबाट सलहहरू पृथ्वीमाथि निस्के; र तिनीहरूलाई शक्ति दिइयो, जसरी पृथ्वीका बिच्छीहरूलाई शक्ति हुन्छ। अनि तिनीहरूलाई आज्ञा दिइयो कि तिनीहरूले न त पृथ्वीको घाँसलाई, न कुनै हरियो वस्तुलाई, न कुनै रूखलाई हानि पुऱ्याऊन्; तर केवल ती मानिसहरूलाई मात्र, जसका निधारहरूमा परमेश्वरको छाप छैन। प्रकाश 9:1-4.

स्वर्गबाट खसेको “तारा” मोहम्मद थिए, जसले सन् ६०६ मा आफ्नो सेवाकार्य आरम्भ गरे। मोहम्मदलाई एउटा “साँचो” दिइयो, जसले “अगाध खाडल” “खोल्न” थियो, जसबाट “धुवाँ” निस्केर “सूर्य र वायुमण्डल” अन्धकारमय बनायो, र “सलहहरू” उत्पन्न भए, जसलाई “बिच्छीहरू” को शक्तिसमान “शक्ति” दिइयो। त्यो साँचो एउटा सैनिक युद्ध थियो, जसले रोमीहरूको सैनिक सामर्थ्यमा दुर्बलता उत्पन्न गर्‍यो, र यसरी इस्लामको युद्धात्मक उदयलाई सम्भव तुल्यायो। अगाध खाडल अरबको प्रतीक हो, जो इस्लामको जन्मस्थल हो, र धुवाँले इस्लामको झूटा धर्मलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो पृथ्वीभरि फैलिनु थियो र त्यही भौगोलिक क्षेत्रलाई आफ्नो अधीनमा लिनु थियो, जसलाई उत्तरी अफ्रिका, दक्षिणी युरोप र अरबभरि फैलिने सलहका झुण्डहरूले ढाक्ने थिए। ती सलहहरू इस्लामको प्रतीक हुन्, र भविष्यवाणीगत अर्थमा शक्ति सैन्य शक्तिलाई जनाउँछ। तिनीहरूको शक्ति बिच्छीहरूको जस्तै हुनु थियो, जसले अप्रत्याशित रूपमा डस्छन्। उरियाह स्मिथ यसो भन्छन्:

“आकाशबाट एउटा तारा पृथ्वीमा खस्यो; र त्यसलाई अथाह खाडलको साँचो दिइयो।”

“फारसी सम्राटले आफ्नो कला र शक्तिका आश्चर्यजनक उपलब्धिहरू मनन गरिरहेका बेला, उनले मक्काका एक अज्ञात नागरिकबाट एउटा पत्र प्राप्त गरे, जसमा उनलाई मोहम्मदलाई परमेश्वरका प्रेरितको रूपमा स्वीकार गर्न निमन्त्रणा दिइएको थियो। उनले त्यो निमन्त्रणालाई अस्वीकार गरे र पत्रलाई च्यातिदिए। ‘यस्तै प्रकारले,’ अरबका अगमवक्ताले उद्धोष गरे, ‘परमेश्वरले राज्यलाई च्यात्नुहुनेछ र खोस्रोएसको बिन्तीलाई अस्वीकार गर्नुहुनेछ।’ पूर्वका यी दुई साम्राज्यहरूको सीमान्तमा उभिएर मोहम्मदले तिनीहरूको परस्पर विनाशको प्रगतिलाई गुप्त आनन्दसाथ अवलोकन गरे; र फारसी विजयहरूको बीचमै उनले यो भविष्यवाणी गर्ने साहस गरे कि धेरै वर्ष नबित्दै विजय फेरि रोमीहरूको पताकातर्फ फर्कनेछ। ‘जुन समयमा यो भविष्यवाणी व्यक्त गरिएको भनिन्छ, त्यस बेला यसको पूर्ति हुनुभन्दा टाढाको कुनै भविष्यवाणी हुन सक्दैनथ्यो, किनकि हेराक्लियसका प्रारम्भिक बाह्र वर्षहरूले साम्राज्यको आसन्न विघटनको संकेत गरिरहेका थिए।’...”

“खोस्रोसले एसिया र अफ्रिकामा रहेका रोमी आधिपत्यलाई अधीनमा पारे। अनि त्यस अवधिमा ‘रोमी साम्राज्य’ ‘कन्स्टान्टिनोपलका पर्खालहरूभित्र, ग्रीस, इटाली र अफ्रिकाको अवशेषसहित, तथा एसियाली तटका टायरदेखि ट्रेबिजोन्डसम्मका केही समुद्री नगरहरूमा मात्र सीमित भएको थियो।’ अन्ततः छ वर्षको अनुभवले फारसी

सम्राटलाई कन्स्टान्टिनोपलको विजय-प्रयास त्याग्न, र रोमी साम्राज्यको मुक्तिदण्डस्वरूप वार्षिक कर यसरी निर्दिष्ट गर्न प्रेरित गर्‍यो—एक हजार टालेन्ट सुन, एक हजार टालेन्ट चाँदी, एक हजार रेशमी वस्त्र, एक हजार घोडा, र एक हजार कुमारीहरू। हेराक्लियसले यी अपमानजनक सर्तहरूमा स्वीकृति जनाए। तर पूर्वको दरिद्रताबाट ती धनसम्पत्तिहरू संकलन गर्न उसले प्राप्त गरेको समय र अवसर एक साहसी तथा निराशाजनक आक्रमणको तयारीमा परिश्रमपूर्वक उपयोग गरियो।”

“फारसका राजाले अज्ञात सारासेनलाई तुच्छ ठान्यो, र मक्काका कथित अगमवक्ताको सन्देशलाई उपहास गर्‍यो। रोमी साम्राज्यको पतनले समेत मोहम्मदवादका लागि, वा छलपूर्ण शिक्षाका सारासेनी सशस्त्र प्रचारकहरूको प्रगतिका लागि, कुनै ढोका खोल्ने थिएन, यद्यपि फारसीहरूको सम्राट र आवारहरूको खागान (अत्तिलाको उत्तराधिकारी) ले कैसरहरूका राज्यहरूको अवशेष आपसमा बाँडेर लिएका भए तापनि। खोस्रोएस स्वयं पतित भयो। फारसी र रोमी राजतन्त्रहरूले एक-अर्काको शक्ति क्षीण पारे। र झूटा अगमवक्ताको हातमा तरवार सुम्पिनु अघि नै, उसको मार्ग रोक्ने र उसको शक्ति चकनाचूर पार्नेहरूको हातबाट त्यो हानिएर खसालियो।”

“‘स्किपियो र हान्निबलका दिनहरूदेखि, साम्राज्यको उद्धारका लागि हेराक्लियसले सम्पन्न गरेको कार्यभन्दा साहसी उपक्रम अरू कुनै गरिएको थिएन। उनले कालो समुद्र र आर्मेनियाका पर्वतहरू हुँदै आफ्नो संकटपूर्ण मार्ग अन्वेषण गरे, फारसको हृदयस्थलसम्म प्रवेश गरे, र महान् राजाका सेनाहरूलाई आफ्नो रगतबगेको देशको रक्षार्थ फिर्ता बोलाए।’

“निनवेहको युद्धमा, जुन प्रभातदेखि एघारौँ घण्टासम्म घोर रूपमा लडियो, टुक्रिएका वा च्यालिएका हुन सक्ने ध्वजहरू बाहेक, फारसीहरूबाट अट्टाइसवटा ध्वजहरू कब्जा गरिए; तिनीहरूको सेनाको अधिकांश भाग टुक्रा-टुक्रा पारियो, र विजेताहरूले आफ्नै क्षति लुकाउँदै रातभरि रणभूमिमा बिताए। अश्वरूका सहरहरू र राजमहलहरू पहिलो पटक रोमीहरूका लागि खुला भए।”

“रोमी सम्राट आफ्ना प्राप्त विजयोद्वारा सबल बनाइएनन्; र त्यही समयमा, र त्यही उपायहरूद्वारा, अरबियाबाट आएका सारासेनका विशाल भीडहरूका लागि पनि मार्ग तयार पारियो—उही प्रदेशबाट आएका सलहहरूझैँ—जसले आफ्नो यात्राक्रममा अन्धकारमय र भ्रमपूर्ण मोहम्मदवादी मतको प्रसार गर्दै चाँडै नै फारसी तथा रोमी साम्राज्य दुवैमा फैलावट ल्याए।”

यस तथ्यको अझ पूर्ण दृष्टान्त गिबनबाट अध्यायको समापनका शब्दहरूमा प्रस्तुत गरिएको भन्दा बढी अभिलिखित हुन सक्दैन, जसबाट अधिका उद्धरणहरू लिइएका छन्। “यद्यपि हेराक्लियसको ध्वजामुनि एउटा विजयी सेना गठन गरिएको थियो, तथापि त्यो अस्वाभाविक प्रयत्नले उनीहरूको शक्तिलाई अभ्यास गराउनुको सट्टा क्षीण पारेझैँ देखिन्छ। सम्राटले कन्स्टान्टिनोपल वा यरूशलेममा विजय मनाइरहेका बेला, सिरियाको सीमाक्षेत्रमा अवस्थित एउटा अपरिचित नगर सारासिनहरूद्वारा लुटियो, र त्यसको उद्धारका लागि अगाडि बढेका केही सैनिकहरूलाई तिनीहरूले टुक्राटुक्रा पारे,—यो सामान्य र तुच्छ घटना मात्र हुने थियो, यदि यो कुनै महान् क्रान्तिको प्रस्तावना नभएको भए। यी डाँकाहरू मोहम्मदका प्रेरितहरू थिए; तिनीहरूको उन्मत्त शौर्य मरुभूमिबाट उदित भएको थियो; र आफ्नो शासनकालका अन्तिम आठ वर्षमा, हेराक्लियसले अरबहरूका हातमा त्यही प्रान्तहरू गुमाए, जुन उनले फारसीहरूबाट उद्धार गरेका थिए।

“‘स्वर्गहरूमा जसको वास छैन, छल र उन्मादको आत्मा’ पृथ्वीमा छुटा छोडियो। अतल कुहिरोको खाडल खोल्न एउटा साँचो मात्र आवश्यक थियो, र त्यो साँचो खुस्रोको पतन थियो। उनले मक्काको एक अपरिचित नागरिकको पत्रलाई तिरस्कारपूर्वक च्यातिदिएका थिए। तर जब उनको ‘महिमाको ज्वाला’ बाट उनी त्यस्तो ‘अन्धकारको मीनार’ मा डुबे, जसलाई कुनै आँखाले भेदन सक्दैनथ्यो, तब खुस्रोको नाम अचानक मुहम्मदको नामअगाडि विस्मृतिमा विलीन हुन लाग्यो; र अर्धचन्द्रले मानौँ ताराको अस्त हुनु नपर्खी आफ्नै उदयको प्रतीक्षा मात्र गरिरहेको थियो। खुस्रो, आफ्नो पूर्ण पराजय र साम्राज्यको हानिपछि, सन् 628 मा हत्या गरिए; र सन् 629 ‘अरबको विजय’ र ‘रोमी साम्राज्यविरुद्ध मोहम्मदीहरूको पहिलो युद्ध’ ले चिह्नित छ। ‘पाँचौँ स्वर्गदूतले तुरही फुक्‍यो, र मैले एउटा तारा स्वर्गबाट पृथ्वीमा खस्दै गरेको देखें; अनि उसलाई अतल कुहिरोको खाडलको साँचो दिइयो। र

त्यसले अतल कुहिरोको खाडल खोल्थो।' ऊ पृथ्वीमा खस्यो। जब रोमी साम्राज्यको शक्ति क्षीण भइसकेको थियो, र पूर्वको महान् राजा आफ्नो अन्धकारको मीनारभित्र मृत अवस्थामा परेका थिए, तब सिरियाको सीमामा रहेको एक अपरिचित सहरको लुटपाट 'एउटा महान् क्रान्तिको प्रस्तावना' बन्यो। 'ती डाकूहरू मुहम्मदका प्रेरितहरू थिए, र तिनीहरूको उन्मत्त शौर्य मरुभूमिबाट उदय भयो।'"

"अथाह खाडल.—यस पदको अर्थ ग्रीक भाषाबाट बुझ्न सकिन्छ, जहाँ यसलाई 'गहिरो, अथाह, अगाध' भनेर परिभाषित गरिएको छ, र यसले कुनै पनि उजाड, सुनसान, र अकृषित स्थानलाई जनाउन सक्छ। यो पृथ्वीको अराजकताको मूल अवस्थामाथि पनि लागू गरिएको छ। उत्प. 1:2। यस प्रसङ्गमा यसले उचित रूपमा अरबको मरुभूमिका अज्ञात उजाड प्रदेशहरूलाई जनाउन सक्छ, जसका सीमाक्षेत्रबाट सरासेनहरूको भीड सलहका दलङ्ग्रे निस्केर आयो। अनि फारसी राजा खुस्रोको पतनलाई अथाह खाडल खोलिएको रूपमा देखाइनु पनि उचित हुन्छ, किनकि त्यसले मोहम्मदका अनुयायीहरूलाई आफ्नो अस्पष्ट देशबाट निस्केर आगो र तरबारद्वारा आफ्ना भ्रमपूर्ण सिद्धान्तहरू फैलाउन मार्ग तयार गरिदियो, यहाँसम्म कि तिनीहरूले सम्पूर्ण पूर्वी साम्राज्यमाथि आफ्ना अन्धकार छरिस्के।" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495-498.

पहिलो विपत्ति, अर्थात् पाँचौँ तुरहीले, रोमविरुद्ध इस्लामको युद्धको आरम्भलाई चिन्हित गर्दछ, र यसले रोम र फारसबीचको एउटा युद्धलाई पनि चिन्हित गर्दछ जसमा रोम विजयी भयो; तर त्यसो गर्दा उसले आफ्नो सैनिक शक्ति यति हदसम्म खर्च गर्‍यो कि इस्लामी शक्तिको उदयलाई रोक्न सकेन। पहिलो विपत्ति र दोस्रो विपत्तिका भविष्यवाणीगत विशेषताहरूले तेस्रो विपत्तिका भविष्यवाणीगत विशेषताहरूलाई चिन्हित गर्दछन्, र पहिलो दुई विपत्तिलाई तेस्रो विपत्तिको इतिहासका प्रतीकहरूको रूपमा चिन्नु महत्त्वपूर्ण छ, किनकि त्यस इतिहासले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जुन सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आरम्भ भयो। पहिलो तीन पदहरूमा मोहम्मदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको भविष्यवाणीगत इतिहासपछि, पद चारले मोहम्मदपछि आएका पहिलो अगुवा अबूबकरलाई परिचित गराउँछ।

अनि तिनीहरूलाई आज्ञा दिइयो कि तिनीहरूले पृथ्वीको घाँसलाई, न कुनै हरियो वनस्पतिलाई, न कुनै रूखलाई हानि पुऱ्याऊन्; तर केवल ती मानिसहरूलाई मात्र, जसका निधारमा परमेश्वरको छाप छैन। प्रकाश ९:४।

अबूबकरको आदेशले इस्लामी योद्धाहरूलाई त्यस समय रोमी भूभागहरूमा विद्यमान दुई प्रकारका उपासकहरूबीच भेद गर्न निर्देशन दियो। एक वर्ग क्याथोलिकहरू थिए, जसका केही धार्मिक समुदायहरूले आफ्नो टाउकोको पछाडिको भाग मुन्डन गर्थे (टोन्सर), र आइतवारको उपासना पालन गर्थे। अर्को वर्ग सातौँ-दिनको सब्बाथ मान्नेहरू थिए, र सब्बाथ परमेश्वरको छाप हो।

"मोहम्मदको मृत्युपछि, सन् 632 मा अबुबेक्रले नेतृत्वमा उनको उत्तराधिकार ग्रहण गरे; र आफ्ना अधिकार तथा शासनलाई यथोचित रूपमा सुदृढ स्थापित गर्नेबित्तिकै, उनले अरबका जातिहरूतर्फ एउटा परिपत्र पत्र पठाए, जसबाट निम्नलिखित अंश उद्धृत गरिएको छ:—"

"'जब तिमीहरू परमप्रभुका युद्धहरू लड्छौ, तब पुरुषार्थीहरू आफ्नो कर्तव्य निर्वाह गर, पीठ नफर्काई; तर तिमीहरूको विजय स्त्रीहरू र बालबालिकाको रगतले कलङ्कित नहोस्। कुनै खजूरका रूखहरू नष्ट नगर, न त अन्नका खेतहरू जलाऊ। कुनै फलफूलका रूखहरू नकाट, न त पशुहरूलाई कुनै हानि गर, ती बाहेक जसलाई तिमीहरू खानका लागि माछौं। र जब तिमीहरू कुनै करार वा शर्त गर्छौ, त्यसलाई पालन गर, र आफ्नो वचनमा अटल रहो। अनि जब तिमीहरू अघि बढ्छौ, तिमीहरूले केही धार्मिक व्यक्तिहरू भेट्नुहुनेछौ, जो मठहरूमा एकान्तवास गर्दै त्यसरी परमेश्वरको सेवा गर्ने उद्देश्य राख्छन्; तिनीहरूलाई छाडिदेओ, न त तिनीहरूलाई मार, न त तिनीहरूका मठहरू नष्ट गर। अनि तिमीहरूले अर्को प्रकारका मानिसहरू भेट्नुहुनेछौ, जो शैतानको सभाघरका हुन्, जसका टाउकाका मुकुटहरू भाग मुन्डिएका छन्; निश्चय गर कि तिमीहरूले तिनीहरूको खप्पर चिर्छौ, र तिनीहरू मोहम्मदी नबन्दासम्म वा कर नतिर्दासम्म तिनीहरूलाई कुनै दया नदेखाऊ।'"

“भविष्यवाणीमा वा इतिहासमा यस्तो भनिएको छैन कि ती अधिक मानवीय आज्ञाहरू क्रूर आदेशजस्तिकै सावधानीपूर्वक पालना गरिए; तर तिनीहरूलाई त्यसरी नै आज्ञा गरिएको थियो। अनि माथि उल्लिखित कुराहरू नै गिबबनद्वारा अभिलेखित ती मात्र निर्देशनहरू हुन्, जो अबूबेकरले ती प्रधानहरूलाई दिएका थिए, जसको कर्तव्य सबै सारासेन सेनाहरूलाई आदेश जारी गर्नु थियो। ती आदेशहरू भविष्यवाणीसित त्यसरी नै भेदकारी रूपले मेल खान्छन्, मानौं खलीफा स्वयं नश्वर मानिसको आज्ञाभन्दा उच्चतर आदेशप्रति परिचित तथा प्रत्यक्ष आज्ञाकारितामा कार्य गरिरहेका थिए; र येशूको धर्मको विरुद्ध युद्ध गर्न तथा त्यसको सट्टा मुहम्मदवाद फैलाउन अघि बढ्ने ठीक त्यही कार्यमा, उनले त्यही शब्दहरू दोहोर्याए, जुन येशू ख्रीष्टको प्रकाशमा यो भविष्यवाणी गरिएको थियो कि उनले भन्नेछन्।”

“तिनीहरूका निधारमा भएको परमेश्वरको छाप।—अध्याय 7:1-3 सम्बन्धी टिप्पणीहरूमा हामीले देखाएका छौं कि परमेश्वरको छाप चौथो आज्ञाको सबाथ हो; र इतिहास यस तथ्यबारे मौन छैन कि वर्तमान व्यवस्थाभरि नै साँचो सबाथ पालन गर्नेहरू रहँदै आएका छन्। तर यहाँ धेरैका मनमा यो प्रश्न उठेको छ कि त्यस समयमा आफ्ना निधारमा परमेश्वरको छाप भएका ती मानिसहरू को थिए, र जसका कारण तिनीहरू मोहम्मदी अत्याचारबाट मुक्त भए? पाठकले पहिले नै उल्लेख गरिएको यो तथ्य स्मरणमा राखोस् कि यस व्यवस्थाभरि नै आफ्ना निधारमा परमेश्वरको छाप भएका, अर्थात् साँचो सबाथका सचेत पालकहरू, रहँदै आएका छन्; अनि उसले यसबारे अझ विचार गरोस् कि अगमवाणीले दाबी गरेको कुरा के हो भने, यो उजाड पार्ने तुर्की शक्तिका आक्रमणहरू तिनीहरूविरुद्ध निर्देशित छैनन्, तर अर्कै वर्गविरुद्ध हुन्। यसरी यो विषय सबै कठिनाइबाट मुक्त हुन्छ; किनकि वास्तवमा अगमवाणीले यत्ति मात्र दाबी गर्छ। पाठमा केवल एक वर्गका मानिसहरूलाई प्रत्यक्ष रूपमा दृष्टिगत गरिएको छ; अर्थात्, तिनीहरू जो आफ्ना निधारमा परमेश्वरको छाप राख्दैनन्; र छाप भएकाहरूको संरक्षण केवल निहितार्थद्वारा मात्र प्रस्तुत गरिएको छ। तदनुसार, इतिहासबाट हामी यो सिक्दैनौं कि सारासेनीहरूले आफ्ना घृणाका लक्ष्यहरूमाथि ल्याएका विपत्तिहरूमध्ये यिनीहरूमध्ये कोही पनि परेको थियो। तिनीहरू अर्को वर्गका मानिसहरूका विरुद्ध नियुक्त गरिएका थिए। अनि यस वर्गका मानिसहरूमाथि आउन लागेको विनाशलाई अन्य मानिसहरूको संरक्षणसँग होइन, तर पृथ्वीका फलफूल र हरियालीको संरक्षणसँग मात्र तुलना गरिएको छ; यसरी, घाँस, रूखहरू, वा कुनै हरियो वस्तुलाई हानि नगर्न, तर केवल एक निश्चित वर्गका मानिसहरूलाई मात्र। र परिपूर्तिमा, हामी आक्रमणकारी सेनाको त्यो अनौठो दृश्य देख्छौं, जहाँ त्यस्ता सेनाहरूले सामान्यतया नष्ट गर्ने कुराहरू—अर्थात् प्रकृतिको रूप र उत्पत्तिहरू—बचाइएका छन्; र आफ्ना निधारमा परमेश्वरको छाप नभएका ती मानिसहरूलाई हानि पुऱ्याउने अनुमति अनुसार, शैतानको सभाघरसँग सम्बन्धित, मुण्डित शिरोभाग भएका एक वर्गका धर्मावलम्बीहरूको खप्पर चिरिदिए।”

“यी निःसन्देह भिक्षुहरूको कुनै वर्ग, वा रोमन क्याथोलिक चर्चको कुनै अन्य शाखा थिए। मोहम्मदीहरूको अस्त्र यिनकै विरुद्ध निर्देशित गरिएका थिए। अनि तिनीहरूलाई निधारमा परमेश्वरको छाप नभएका व्यक्तिहरू भनेर वर्णन गर्नुमा, यदि अभिप्राय नभए पनि, एउटा विशेष उपयुक्तता अवश्य छ जस्तो हामीलाई लाग्छ; किनकि यही त्यो चर्च हो जसले साँचो विश्रामदिनलाई हटाई त्यसको स्थानमा नक्कली स्थापना गरेर परमेश्वरको व्यवस्थाबाट त्यसको छाप हरण गरेको छ। अनि अगमवाणी वा इतिहास दुवैबाट हामीले यो बुझ्दैनौं कि अबूबेकरले आफ्ना अनुयायीहरूलाई नछुनु भनेर आदेश दिएका ती व्यक्तिहरू परमेश्वरको छापको अधीनमा थिए, वा अनिवार्य रूपमा परमेश्वरका जनसमूह नै थिए। तिनीहरू को थिए, र कुन कारणले तिनीहरूलाई जोगाइयो, गिबबनको न्यून साक्ष्यले हामीलाई जानकारी दिँदैन, र जान्ने अरू कुनै उपाय पनि हामीसँग छैन; तर हामीसँग विश्वास गर्ने प्रत्येक कारण छ कि परमेश्वरको छाप भएकामध्ये कसैलाई पनि छोडिएन, जबकि अर्को एक वर्ग, जसमा त्यो छाप स्पष्ट रूपले थिएन, तरवारले मारियो; र यसरी अगमवाणीका निर्दिष्टीकरणहरू पर्याप्त रूपमा पूरा हुन्छन्।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500-502.

मोहम्मदको मृत्यु पछि अबुबकरले मोहम्मदका अनुयायीहरूलाई एक खलिफतमा एकीकृत गरे; यसरी, यद्यपि तिनीहरू दुई फरक ऐतिहासिक व्यक्तित्व हुन्, तथापि समग्र रूपमा हेर्दा तिनीहरूले पहिलो हायको इस्लामको साक्षीको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र पहिलो हायको इतिहासलाई चिह्नित गर्ने ऐतिहासिक व्यक्तित्व मोहम्मद हुन्।

दोस्रो विपत्तिको इतिहासको प्रारम्भमा, मोहम्मद द्वितीयले १४५३ मा कन्स्टान्टिनोपललाई विजित गरे। १४४९ मा इस्लामको प्रतिनिधित्व गर्ने चार स्वर्गदूतहरू मुक्त गरिए। पहिलो विपत्तिको प्रारम्भ र अन्त क्रमशः पहिलो र दोस्रो मोहम्मदद्वारा चिन्हित छन्। भविष्यवाणीगत रूपमा, पहिलो विपत्तिको इतिहासको प्रारम्भ र अन्तले अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर वहन गर्दछ।

दोस्रो धिक्कारको सुरुवातमा चार स्वर्गदूतहरूको समयसम्बन्धी भविष्यवाणी समावेश छ, जसले इस्लामको प्रतिनिधित्व गर्छन्; तिनीहरू त्यतिबेला छोडिएका थिए, र त्यसपछि अगस्त ११, १८४० मा रोकिएका थिए। त्यस बिन्दुदेखि अक्टोबर २२, १८४४ सम्म, एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्य चित्रित गरिएको छ। दोस्रो धिक्कारको सुरुवातले इस्लाम छोडिनुलाई पहिचान गराउँछ, र यसको अन्त्यले इस्लामको रोकावटलाई संकेत गर्छ। पहिलो र दोस्रो दुवै धिक्कारमा तिनीहरूको सुरुवातलाई अन्त्यसँग बाँध्ने ठोस भविष्यसूचक चिन्हहरू छन्।

तेस्रो हायलाई पहिचान गर्न पहिलो दुई हायहरूलाई “लाइनमाथि लाइन” एक-अर्कामाथि राखिनुपर्छ। इस्लामका पहिलो दुई साक्षीहरूद्वारा चिनाइएको भविष्यसूचक विशेषताहरूमध्ये एक यो हो कि तिनीहरूले अल्फा र ओमेगाको छापसहित आरम्भ र अन्त्य चिन्हित गर्ने एक विशिष्ट समयावधिको प्रतिनिधित्व गर्छन्। तिनीहरूसँग एक द्वितीयक छाप पनि छ, किनकि पहिलो हायको आरम्भले परमेश्वरका जनहरूको छाप लगाइने कार्यलाई पहिचान गराउँछ, र दोस्रो हायको अन्त्यले पनि परमेश्वरका जनहरूको छाप लगाइने कार्यलाई नै पहिचान गराउँछ।

तेस्रो हाय त्यतिबेला आयो जब इस्लामले प्रकाशको पुस्तक अध्याय तेह्रको पृथ्वीको पशुमाथि अचानक र अप्रत्याशित रूपमा आक्रमण गर्‍यो, र यसरी मोहोर लगाउने अवधिको सुरुवात भयो। एक लाख चवालीस हजारमाथि मोहोर लगाउने कार्य चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थासँग अन्त हुन्छ, र त्यस धर्मत्यागको प्रत्युत्तरस्वरूप राष्ट्रिय धर्मत्यागपछि राष्ट्रिय विनाश आउँछ। जसरी मूर्तिपूजक रोम र पोपीय रोमद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो, त्यसरी नै राष्ट्रिय विनाश परमेश्वरका तुरहीका न्यायहरूद्वारा सम्पन्न हुन्छ। ती तीन हायहरू तुरहीहरू पनि हुन्। तेस्रो हायको इस्लामले, एक लाख चवालीस हजारमाथि मोहोर लगाउने अवधि समाप्त हुने बेला, संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थामाथि फेरि अचानक र अप्रत्याशित रूपमा प्रहार गर्नेछ। त्यो अवधि पहिलो हायको आरम्भिक अवधिद्वारा, र दोस्रो हायको अन्त्यकालीन अवधिद्वारा पनि प्रतिरूपित गरिएको छ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

र साराले हागर मिश्रीकी छोरालाई, जसलाई उसले अब्राहामका निम्ति जन्माएकी थिई, ठट्टा गरिरहेको देखी। त्यसकारण उनले अब्राहामलाई भनिन्, “यस दासी र यसका छोरालाई निकालिदेऊ; किनकि यस दासीको छोरो मेरो छोरा, इसहाकसँग समेत, उत्तराधिकारी हुनेछैन।” अनि यो कुरा अब्राहामको दृष्टिमा आफ्ना छोराको कारणले अत्यन्त दुःखद भयो। तर परमेश्वरले अब्राहामलाई भन्नुभयो, “त्यो केटाको कारणले र तिमी दासीको कारणले यो कुरा तिम्रो दृष्टिमा दुःखद नहोस्; साराले तिमीलाई जे भनेकी छिन्, त्यसको आवाज सुन; किनकि इसहाकमा नै तिम्रो सन्तान कहलाइनेछ। अनि दासीको छोराबाट पनि म एउटा जाति बनाउनेछु, किनकि ऊ तिम्रो सन्तान हो।” तब अब्राहाम बिहानै सबेरै उठे, र रोटी र पानीको एउटा मशक लिएर हागरलाई दिए, त्यसलाई उनको काँधमा राखिदिए, र बालकलाई पनि, अनि उनलाई पठाइदिए; र उनी गईन्, र बेशेबाको उजाड-स्थानमा भौँतारिंदै हिँडिन्। अनि मशकको पानी सकियो, र उनले बालकलाई एउटा झाडीमुनि राखिन्। अनि उनी गईन्, र करिब धनुषको एक प्रहार जतिको दूरीमा, उसको सामुन्नेबाट टाढा बसेर भनिन्, “म बालकको मृत्यु नदेखूँ।” यसरी उनी उसको सामुन्नेबाट टाढा बसिन्, र आफ्नो स्वर उठाइन्, र रुइन्। अनि परमेश्वरले बालकको आवाज सुन्नुभयो; र परमेश्वरका दूतले स्वर्गबाट हागरलाई बोलाएर भने, “हागर, तिमीलाई के भएको छ? नडराऊ; किनकि बालक जहाँ छ, त्यहीँबाट परमेश्वरले उसको आवाज सुन्नुभएको छ। उठ, बालकलाई उठाऊ, र त्यसलाई आफ्नो हातमा समात; किनकि म त्यसबाट एउटा ठूलो जाति बनाउनेछु।” अनि परमेश्वरले उनका आँखा खोलिदिनुभयो, र उनले पानीको एउटा इनार देखिन्; तब उनी गईन्, र मशक पानीले भरिन्, र बालकलाई पिउन दिइन्। अनि परमेश्वर बालकसँग हुनुहुन्थ्यो; र ऊ बढ्दै गयो, र उजाड-स्थानमा बसोबास गर्‍यो, र धनुर्धर बन्यो।

उत्पत्ति 21:9-20।

